

Poesía

O eu lírico existe e hai xente detrás

Compilación de textos de cinco mans que non chegan aos trinta anos, premiados no certame Gzcrea 2006

Isto é un poema e hai xente detrás · VV.AA · Espiral Maior-Xunta de Galicia, 2007 · 136 páx · 17 euros

O certame Gzcrea 2006, no apartado de poesía, deu para dous libros coeditados por Espiral Maior e a Xunta de Galicia. Xosé Antón Cascudo, autor inédito, recibiu o primeiro premio con *Manual do misántropo* en canto o segundo e o terceiro, canda tres mencións de honra, compoñen *Isto é un poema e hai xente detrás*, compilación de textos de cinco mans que non chegan aos trinta anos.

Ese tramo de idade para o que a estatística nos fala de precariedade económica e inestabilidade laboral compón aquí unha foto de grupo que parece acreditar na subxectividade como vía para o coñecemento. E é que sobrancea marcadamente a lírica, entendida á maneira de quen acredita nos xéneros, e o discurso entre o desamor e o amor.

Comprobamos que non hai voces inéditas, que Lucía Aldao e Brais González, segundo e terceiro premio do certame, contan con cadanseu libro publicado así como con obra espaxada en revistas, e que entre as

mencións de honra temos nomes que xa coñecemos, tamén da narrativa, como o de Alberte Momán e Leticia Costas, así como unha poeta con tres obra na rúa, o caso de Verónica Martínez Delgado.

Aldao, posta a dividir o mundo en dúas partes, as baleas e as baleas, non nolo explica talvez porque

Sobrancean marcadamente neste libro a lírica e o discurso entre o desamor e o amor

con Luísa Castro quere falar dunha perda de inocencia que ten moito de desposuimento “alí onde cheguei vestida de mil cousas / e espida de min mesma”.

A súa poética ten como ítem máis salientábel unha concepción da violencia que contén unha incorporación do mellor traballo poético realizado aquí por mulleres nos últimos vinte anos, e que ten nas *Ortigas* de Xiana Arias un nó

último de proído. Non falamos só da importancia de sexo e marcas xenéricas, que comparte coas outras catro voces do libro.

Entre a magnolia e a fin dun canto están os poemas que Brais González compuxo en “Heraldo das escuras horas”, cunha dicción aínda en exceso lastrada polas moitas débedas e nostalxias, tamén o único ensaio que escora cara á síntese coa poética civil que a compilación contén.

E na beira do discurso amoroso camiñan os versos de Costas en “Aparición de triste”, desde o confesional con tenues salpicaduras de acedía, tamén os de Momán cun certo contrapunto irónico e tenro en “De ter un can chamaríalle Guenguis”, e os de “O ladrón de almas” de Martínez Delgado, cunha fragmentación da identidade que atravesa a súa creación desde *Desterrada do meu corpo* (2001).

Estrañamos en *Isto é un poema e hai xente detrás*, se acaso, unha maior consciencia das fendas, unha distancia necesaria –ou talvez non abondo explícita– do relato que xebra o íntimo e o cívico sen que esta separación sexa en ningures inocente. Se cadra non é isto máis ca un pedimento para saírmos do solpor romántico.

// Ana Salgado